

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 701/2553

ห้างหุ้นส่วนจำกัดเกษมพรโจทก์ จำเลยเอกเชี่ยวชาญ โต้ะหมาด กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 350, ป.พ.พ. มาตรา 150

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 และที่ 2 สมคบกันทำสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ 30 กันยายน 2541 จำนวนเงิน 500,000 บาท และฉบับลงวันที่ 30 เมษายน 2542 จำนวนเงิน 200,000 บาท โดยมีได้เป็นหนี้กันจริง แล้วดำเนินคดีและบังคับคดีตามคำพิพากษาตามยอมในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้นต่อที่ดินโฉนดเลขที่ 47781 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ 1 เพื่อมิให้โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1142/2544 ของศาลชั้นต้น บังคับคดีต่อทรัพย์สินดังกล่าวได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการจงใจทำผิดกฎหมาย อันเป็นความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ตาม ป.อ. มาตรา 350 สัญญากู้ยืมเงินทั้ง 2 ฉบับและสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้น จึงมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายและขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตกเป็นโมฆะตาม ป.พ.พ. มาตรา 150 โดยไม่ต้องเพิกถอน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้พิพากษาเพิกถอนสัญญากู้ยืมเงิน สัญญาประนีประนอมยอมความและคำพิพากษาศาลชั้นต้นตามยอมในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้นและให้ถือว่าจำเลยที่ 2 ไม่มีสิทธิได้รับชำระหนี้เอาจากที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ 47781 จำเลยทั้งสองให้การ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนสัญญากู้ยืมเงินระหว่างจำเลยทั้งสอง ฉบับลงวันที่ 30 กันยายน 2541 จำนวนเงิน 500,000 บาท ฉบับลงวันที่ 30 เมษายน 2542 จำนวนเงิน 200,000 บาท และสัญญาประนีประนอมยอมความลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2545 ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้น กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน ให้จำเลยทั้งสองใช้ค่าทนายความชั้นอุทธรณ์ 1,500 บาท แทนโจทก์ จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 21 กันยายน 2541 จำเลยที่ 1 ทำสัญญาค้ำประกันหนี้ละเมิดที่นางสาวสุชีมา บุตรจำเลยที่ 1 เป็นหนี้โจทก์ 3,681,846 บาท โดยจำเลยที่ 1 มอบโฉนดที่ดินเลขที่ 47781 ให้โจทก์ยึดถือเป็นประกัน วันที่ 2 ตุลาคม 2541 จำเลยที่ 1 และนางสาวสุชีมาชำระหนี้ให้โจทก์ 681,846 บาท แล้วผิดนัดไม่ชำระหนี้ โจทก์จึงฟ้องนางสาวสุชีมาและจำเลยที่ 1 ให้ใช้เงินส่วนที่เหลือ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2544 ให้นางสาวสุชีมาชำระหนี้แก่โจทก์ตามฟ้อง หากนางสาวสุชีมาไม่ชำระให้จำเลยที่ 1 ชำระแทนตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1142/2544 ของศาลชั้นต้น นางสาวสุชีมาและจำเลยที่ 1 ขอย้ายระยะเวลาชั้นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายระยะเวลาชั้นอุทธรณ์ได้ถึงวันที่ 27 มีนาคม 2545 แต่นางสาวสุชีมาและจำเลยที่ 1 ไม่อุทธรณ์คดีถึงที่สุด และเมื่อวันที่ 10 มกราคม 2545 จำเลยที่ 2 ได้ยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงิน 2 ฉบับ ฉบับแรกจำนวนเงิน 500,000 บาท ครบกำหนดชำระวันที่ 1 ตุลาคม 2544 ฉบับที่สองจำนวนเงิน 200,000 บาท ครบกำหนดชำระวันที่

1 ธันวาคม 2544 ต่อมาวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2545 จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตกลงทำสัญญา ประนีประนอมยอมความ โดยจำเลยที่ 1 ยินยอมผ่อนชำระเงินจำนวน 750,000 บาท แก่จำเลยที่ 2 เดือนละ 20,000 บาท เริ่มชำระงวดแรกวันที่ 1 มีนาคม 2545 ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาตามสัญญา ประนีประนอมยอมความดังกล่าว ตามคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้น ปรากฏว่า จำเลยที่ 1 ผิดนัดในงวดแรกจำเลยที่ 2 จึงขอบังคับคดีและนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนด เลขที่ 47781 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ 1 ในวันที่ 27 มีนาคม 2545 ต่อมา เจ้าพนักงานบังคับคดีขอให้ศาลชั้นต้นเรียกต้นฉบับโฉนดที่ดินดังกล่าวจากโจทก์ โจทก์จึงฟ้อง จำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ ที่จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองไม่ได้สมคบกันทำสัญญากู้ยืมเงินขึ้น โดยมีได้เป็นหนี้กันจริง เห็นว่า เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งศาลอุทธรณ์ภาค 8 ได้วินิจฉัย ข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ชอบด้วยเหตุผลแล้ว และไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ในข้อเท็จจริงดังกล่าวฎีกาของจำเลยทั้งสองจึงไม่เป็นสาระอันควรแก่ การพิจารณา ศาลฎีกาไม่รับพิจารณาพิพากษาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2550 มาตรา 219 วรรคสอง และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 23 ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 สมคบกันทำสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ 30 กันยายน 2541 จำนวนเงิน 500,000 บาท และฉบับลงวันที่ 30 เมษายน 2542 จำนวนเงิน 200,000 บาท ขึ้นมาโดยมิได้ เป็นหนี้กันจริง แล้วดำเนินคดีและบังคับคดีตามคำพิพากษามายอมในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้นต่อที่ดินโฉนดเลขที่ 47781 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของจำเลยที่ 1 เพื่อมิให้ โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 1142/2544 ของศาลชั้นต้น บังคับ คดีต่อทรัพย์สินดังกล่าวได้ การกระทำของจำเลยทั้งสองจึงเป็นการจงใจทำผิดกฎหมายอันเป็น ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 350 สัญญากู้ยืมเงินทั้ง 2 ฉบับดังกล่าว และสัญญาประนีประนอมยอมความในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของศาลชั้นต้น จึงมี วัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมายและขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ของประชาชน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 โดยไม่ต้อง เพิกถอน ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองในส่วนนี้ให้ถูกต้อง" พิพากษาแก้ เป็นว่า สัญญากู้ยืมเงินระหว่างจำเลยทั้งสอง ฉบับลงวันที่ 30 กันยายน 2541 จำนวนเงิน 500,000 บาท ฉบับลงวันที่ 30 เมษายน 2542 จำนวนเงิน 200,000 บาท และสัญญา ประนีประนอมยอมความ ลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2545 ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 42/2545 ของ ศาลชั้นต้น เป็นโมฆะ นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 และยกฎีกาของ จำเลยทั้งสองเสีย ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลชั้นฎีกาทั้งหมดแก่จำเลยทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียม นอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

อิสเรศ ชัยรัตน์ · ชัยวุฒิ โลหิตรัตนนท์ · ไมตรี ศรีอรุณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/701/2553>